



LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA.

Y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj. núm. 20, botiga BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA 3 rals Cuba Puerto-Rico 10 rals, Estranger, 18 rals.



LOS MATEIXOS GOSSOS...



Des anys vá estar al poder lo indolent Sagasta, la primera vegada que vá pujarhi; y actualment fá prop de un any y mitj que l' ocupa.

¿Qué ha fet en tot aquest temps?

L' ofici del burgés.

Passan los días, las senmanas y 'ls mesos y no dona senyals de vida. Governar, per ell, equival á descansar tranquilament contemplant com roda la bola, com si tractés de compararla ab las moltas qu' ell fá corre desde 'ls banchs de l' oposició, al prometre tota mena de reformas.

En punt á legislació estém tal com estavam en temps dels conservadors. Aixís es que 'l Mónstruo no ha de donarse pressa en tornar al poder, segur de trobar en bon estat y á punt de solfa los instruments de tortura que necessita per la práctica de la seva política repressiva y abrumadora.

En Sagasta hauria de destruhirlos, dotant al país de lleys liberals per governarse; pero prefereix quedar bé ab en Cánovas. Tot enterament ho sacrifica á la idea de tenirlo content y quiet: las sevas ideas, las aspiracions del seu partit, las esperansas del poble; la formalitat y la paraula res valen, ni significan, davant del temor de que 'l Mónstruo puga arribar á enfadarse.

De certa manera es més conservador en Sagasta qu' en Cánovas.

En Cánovas procura conservar lo seu; en Sagasta conserva lo dels altres.

Hem fet aquest preámbul á propósit de las próximas eleccions municipals, que deuen celebrarse dintre de dos mesos.

¿No tenia temps en Sagasta per fer votar una nova ley, posada á lo menos en consonancia ab la ley provincial?

Induatablement.

Donchs, á pesar de tot, las eleccions municipals de aquest any haurán d' efectuarse d' acort ab la ley conservadora; se farán servir pèl cas las mateixas llistas conservadoras que han servit fins ara, votarán únicament los difunts y 'ls electors imaginaris que donan lo triunfo als mateixos homes, y l' historia política registrarà un nou escándol multiplicat pèl número de municipis que conta la Peninsula;

Esperava tothom un principi de regeneració y subsisteixen los mateixos vicis de sempre.

En lloch de unas eleccions dignas, tindrem una tanda de jochs de mans realisats ab los mateixos aparatos, ab las mateixas caixetas de sorpresa que funcionan sempre, y que produheixen ajuntaments conservadors quan governa en Cánovas, y ajuntaments fusionistas quan governa en Sagasta, sempre—y aixó es encara pitjor—que no surten elegits los explotadors dels carrechs municipals, sense ideas ni creencias, ni amor al poble que administran, los quals ab sols fingirse partidaris dels que manan, adquiereixen carta blanca per fer la desgracia dels pobres pobles que cauhen en las sevas grapas.

Si hi ha á Espanya un sistema electoral desacreditat aquest es lo cens.

Está vist y revist que 'l cens se presta á todas las corrupcions imaginables. Mentres los verdaders electors generalment se retreuen, los que tenen en poder seu las llistas y las cédulas obran á la mida del seu gust, ab lo descaro més increible.

En cambi, 'ls que desitjarian posar remey á tanta desgracia, la gran massa de la població, subjecta més que ningú á las cargas municipals, se veu privada per la ley, del dret de intervenir en lo nomenclament dels seus administradors.

Obrers, treballadors, menestrals que per no tenir fincas ni establiment no figuran en l' amillament ni

en lo catastro, no poden votar regidors, á pesar de que á tot arréu la major part dels gastos municipals se cubreixen per medi de la contribució de consums, que gravita essencialment sobre las classes pobres. Obligats á pagar, se veuen impossibilitats de elegir als que han de aprobar las tarifas á las quals están subjectes.

Que aixó fins es denigrant no es necessari discutirho; qu' es altament injust ho véu tothom, tothom, menos en Sagasta.

Y com si aquesta injusticia portés en ella mateixa 'l castich, resulta que la vida municipal, base de tot sistema polítich, sobre ser aquí á Espanya pobra y raquitica, en la major part dels pobles fins es odiosa.

Entregadas las poblacions al caciquisme més desenfrenat; divididas en bandos ridiculs, que 's combaten encarnissadament; haventse perdut á tot arréu la noció dels principis polítichs; plegadas, quan no deshonradas las banderas que avants cubrian grans agrupacions de ciutadans; substituïdas las nobles lluytas de las ideas, per las batussas personals, fecundas en odís, rancúnias y ressentiments, los municipis, baulart un temps de las llibertats públicas, han vingut á ser materia de tráfeh escandalós pèls menos, y purgatori quan no infern per la majoria de sos habitants.

No es estrany que l' arbre parlamentari donga mal fruyt tenint com tè las arrels enterament podridas.

Donguem las gracias de que aixó succeheixi encare, al famos Sagasta, que als tres anys y mitj no ha tingut temps de preparar una bona ley municipal, basada en lo dret que tenen tots los habitants de una població, de intervenir en la gestió dels assumptos municipals.

Induatablement que aixó podria en certa manera convertirse en una escola de bonas costums polítichs, favorables al próxim establiment del sufragi universal.... pero, aixó no 'ls hi convé ni á n' en Cánovas, ni á n' en Sagasta.

Lo dia que 'l poble siga major d' edat, y



Aquí podrán veurer, estimats lectors, l' esperit católich del sigle dinou.

sinó per la falta de cordura é inteligencia dels mateixos que havian contribuït a alsarlo y 's veyan impotents per sostenir-lo.

En un' altra ocasió, enumerarem dia per dia las midas de govern adoptadas pèls republicans en los onze mesos escassos que tingue de vida la República, deixant plenament patentisat que no sigué tant estèril, com molts volen suposar, la curta situació republicana, ab tot y veures combatuda ferosment per sos enemichs acèrrims e implacables.

L' historia farà justícia a la bona intenció y al noble patriotisme dels republicans espanyols que feren cara á tres insurreccions formidables y á la conspiració permanent dels partits monárquichs empenyats en aixecar l' esclat de sas passions miserables per damunt de la patria, la legalitat y la justícia.

Los homes que per ser espanyols devian agruparse al entorn de l' única bandera legal en aquells dias de proba y se 'n allunyavan y la combatian; los que atíavian la guerra civil carlista y la insurrecció cantonal; los eterns conspiradors contra la causa del poble; los que haventnos deixat un exèrcit sense disciplina, taxavan de inconseqüents y befavan als bons patriotas que establián lo servey militar obligatori pera combatre als enemichs de la nació; los que no tenian altra mira qu' ensorrar la República, sense reparar en los medis; los que van aplaudir ab entusiasme 'l crim del tres de janer apresurantse á recullir los fruits de aquella iniquitat, no haurán d' esperar siquiera que l' historia 's pronuncie y 'ls confonga ab lo seu fallo.

Van apoderarse de l' herencia de la República; van repartirse la seva túnica, com los sayons la de Cristo. Possehint lo poder, ja 's creyan possehirho tot, y com si ab lo pecat que cometeren arrastressen la més amarga de las expiacions, no hi ha més que contemplarlos, débils, impotents, incapassos de alentir ni la sombra de una idea generosa, perque tota consciencia honrada s' aixequi acusadora, imprecantlos durament en nom de la patria abatuda, anémica, avergonyida y desesperada.

LA SITUACIO ACTUAL.

Si la situació republicana necessitès una vindicació eloqüent, la trobaria, sens dupte, en l' estat actual de la nació, entregada al govern dels partits dinástichs.

Pocas vegadas Espanya havia baixat tan avall. S' han extingit, es cert, aquelles passions volcánicas que un temps produhian formidables estrépits: las guerras civils pertanyen á l' historia, y no es de creure que 'l partit carlista, l' únich apte per atiarlas, las torni á encendre, per ara al menos. Si algú intenta un pronunciament, li succeheix lo que al desventurat Villacampa 'l 19 de setembre, s' alsa per caure, víctima de l' asfixia.

Baix aquest punt de vista sembla que haguém guanyat alguna cosa, y en realitat no es aixís.

Un home de temperament arborós, pert lo caràcter y fins lo moviment, al caure postrat sobre 'l llit, víctima de terrible malaltia. Aquesta es l' imatge de l' Espanya actual. Sas passions no están més que aletargadas per l' enfermetat que ha anat apoderantse del seu organisme. Postrada, indiferent á la vida, va invadintla 'l fret de l' agonía. No se subleva per falta de forsas, se decandeix y mor. No té ja ni alé per queixarse.

Los encarregats de assistirla, no cuidan sinó de prolongar la seva enfermetat. Aixís la volen, aixís la necessitan per dominarla. Mentres tant administran á la seva manera la fortuna de la pobra malalta y gobernan y regeixen lo seu patrimoni. Alguns fins se li beuhen lo caldo.

S' ha perdut la noció de la moral y de la justícia. Los carlistas menjan del presupuesto: havent'hi que passejan descaradament galons é insignias que no van poder guanyar los militars leals qu' en compliment de sos debers y ab exposició de la vida 'ls perseguian. A la fiera carlista la tenen lligada ab llonganissas. Algú sabrá lo que li costa l' aparent tranquilitat que 'ns té promesa 'l rey de las húngaras.

Y tot va del mateix modo. La base de tots los poders públichs que estriba en las elecciones, está podrida y corrompuda.

L' august ministeri del ciutadà elector, s' ha convertit en una farsa ignoble, de tal manera que tothom s' allunya de las urnas com de la peste.

Y en tant los que han prés la política com un ofici, obran á la mida del seu gust, fabrican diputats y senadors ab los quals constitueixen majorias y tiran al dret sense escrúpuls. Lo sistema parlamentari s' ha trasformat en un joch de compares. Qui mana nombra als diputats y aquests ajudan y sostenen al qui mana, fassa lo que fassa. D' aixó 'n resulta un circol viciós, sense principi ni fi com tots los circeuls, y altament repugnant com tots los vicis.

Los cambis polítichs se reduheixen á simples cambis de personas, sense tenirse en compte en res ni per res, las aspiracions ni las necessitats de la nació. Los governs cauben y pujan, com per art de màgica, en periodos més ó menos llarchs. Canovistas y sagastins ja ni siquiera 's combaten, limitantse á guardarse mu-

tuament las poltronas ministerials y 's asientos de la taula del presupuesto.

¿Y cóm podrian combatres, si ni 'ls uns ni 'ls altres sustentan ja principis fixos, ni propòsits concrets? Si desde la oposició adelantan una promesa, al arribar al poder la tiran per la finestra com una càrrega inútil y enutjosa.

Ab aquest exemple abundan las apostassias. Hi ha home polítich que vá y vé més vegadas de un partit al altre, que una llansadora de teler en actiu treball.

L' administració está perduda. No 's pot concebir desordre major que 'l que reyna en las oficinas y dependencias del Estat.

L' exèrcit destinat á mantenir l' ordre, inspira temors y desperta sospitas entre 'ls mateixos que 'l sostenen. No es aquell exèrcit indisciplinat que van deixarnos los monárquichs de D. Amadeo: no es l' exèrcit que cridava: ¡que baile! Avuy dia no diu una paraula; pero hi ha també alguna cosa que balla y es la por que tenen ficada al cós tots los partits monárquichs.

L' Hisenda per portas. Cada any s' aumentan las contribucions, aixamplantse al mateix temps l' abisme del déficit.

Ningú sab ni 's dona compte de abont anirém á parar: tothom prevéu la ruina, la bancarrota, la vergonya.

* * *

Y mentres los que manan inspiran odi, los pobres governats donan llástima.

Dirigiu la vista á todas las provincias d' Espanya, y sentireu que todas ploran: pregunteu als productors, als agricultors, als artesans sense distinció de ofici, als industrials de todas classes y 'us respondrán á coro que may haviam anat tan malament com ara.

Al menos en aquells temps perturbats y revolts lo diner corria, los traballs marxavan, se feya negoci, 's produhia y 's gastava: avuy sembla talment que dels diners fins se 'n haja perdut la mena.

Ab las teorias libre-cambistas, may tant en boga com ara, Espanya s' ha convertit en mercat obert á todas las nacions d' Europa: los fruits de la terra no s' adineran; las manufacturas de l' industria s' acumulan en los magatzems y en molts capitals se veuhen bandadas d' obrers famélichs implorant feyna.... ¡La feyna 's demana ja com una caritat per amor de Deu! ¡Quina perspectiva pèls pobres! La fam ó l' emigració: las torturas de la miseria ó 'l dolor de tenir que abandonar aquesta terra ingrata y desgraciada!

Y 'l govern cobrant sempre. Los recaudadors de contribucions sense cansarse... Hi ha contribucions de mil menas, de mil formas, de mil sistemas... En altres paissos los homes son ciutadans; aquí son máquinas de contribuir. Hi ha qui no podent ja treure 'l such que li demanan, abandona sas fincas, deixant que l' Estat se las hi venga á pública subasta. Y se las vén sense pietat ni misericordia. La questió es expreme fins arrancar l' última gota de such: d' aixó se 'n diu gobernar.

En lloch de donar vida péndrela; en lloch de donar forsa, arrebatarla; en lloch de proporcionar facilitats á la producció y 'l trafec, tallarlos las alas...

Dividir la nació en la casta privilegiada dels que cobran y en la casta malehida dels que pagan...

Tals son los fruits que está recullint la nació espanyola als 13 anys de haver caygut á má ayada la República; tal es l' estat de la patria, posada en mans dels curandereros monárquichs, que havian de salvarla y redimirla.

LO REMEY.

Aquest ha de ser radical. Com lo perill principal no está en la malaltia, sinó en los enfermers, la primera necessitat que s' imposa, consisteix en despedirlos. Com que no serveixen, que se 'n vayan.

Després ha de adoptar-se un cambi de sistema. Que 'l malalt abandoni 'l llit y que camini. Que respiri aire pur, que fassa exercici, y cobrará delit y adquirirá forsas.

Fora potingas, prescindeixis de miraments. ¡Al carrer!

Després del encongiment, l' esclat. Ab l' esclat, la República.

¿PER QUÉ NO TORNA?

No crech que puga honranse més dignament l' aniversari de la proclamació de la República, que depositant en las sévas aras precisament alló que 's deu á lo que més s' estima: la veritat.

Hem de ser franchs. La República no torna per culpa dels mateixos republicans.

Los monárquichs han fet tot lo necessari per prepararla y 'ls republicans fem tot lo possible perque no vinga.

Per aixó 'l país está tant abatut. Res fá decaure tant l' esperit com la perduda de todas las esperansas.

¡Ah, si alentessem avuy aquell entusiasme dels primers dias de la Revolució de Setembre! Era molt irre-

fleixi; pero era poderosíssim. Y si avuy lo sentíssem ab la mateixa forsa y sabessem agermanarlo ab l' experiencia adquirida á copia d' amarguras, tardariam en recobrar la República, sols lo temps que volguéssem.

Sols considerant que avuy som molts més dels qu' eram en aquella fetxa; sols tenint en compte que l' exemple de Fransa es un gran auxiliar en demostració práctica y palpable de que no sols es possible sinó molt ventatjós lo govern del poble pel poble mateix, encare que tinga una nació antíquissimas tradicions monárquicas, se veurá clarament que la República espanyola podria neixe ab una forsa incontrastable.

Pero vol la fatalitat que la deixém perdre. ¿Qui 'n té la culpa?

No fem distincions; la tenen tots los republicans, todas las fraccions, tots los grupos y grupets que 's combaten, y qu' encare que tinguessen la mira de no des-trossarse, ab sas distintas tendencias neutralisarian sos respectius esforços.

Se necessitaria un ample esperit de transacció per agrupar tantas forsas separadas: hauriam de ser menos metafisichs y més práctichs, menos meticulosos y més patriotas.

De tant primorosament com volém plantejarla, resulta que no la plantejém may.

Los homes més eminentes posats al davant de cada fracció 'm fan l' efecte d' arquitectos que passen la vida trasant projectes sobre 'l paper, sense cuidar-se ni de l' acumulació de material, ni de utilizar las forsas de la gran massa de treballadors, disposats á alsar l' edifici.

Tothom exagera 'ls medis. A l' any 73, varem pecar de massa imprevisors: avuy pequém per l' extrém oposat, avuy pequém de massa cautos.

No hem sapigut detenirnos en lo terme mitj, tant necessari en tota empresa humana.

No hem sapigut trobar una fórmula que 'ns uneixi, que armonisi todas las tendencias sense confusions pel dia de demá; una fórmula salvadora que interessi y tranquilisi á todas las classes socials, entregantnos la confiança y l' apoyo del país.

Avuy aquest no sab per quin cantó girarse: se li presentan programas contradictoris, y per no marejarse, tanca 'ls ulls y no vol atendre á cap. Y 'l país té rabó.

Desde 'l pactisme sinalagmálich bilateral de Pi y Margall á la benevolencia de Castelar, que forman los dos extrems del camp republicá, hi ha cinquanta tendencias que bullen y s' atropellan, se combaten y 's destrubeixen.

Alguns sustentan pontificats incompatibles ab la verdadera democracia, allunyant de la vida activa als que guardan com un tresor inapreciable l' amor á la puresa dels principis en armonia ab los procediments.

Altres defensen tal entortolligament de ideas, que més que homes práctichs semblan metafisichs y teó-lechs.

Altres per fer gala de conseqüencia, persisteixen en sas antigas quimeras, sense treure'n ni una coma, emulant ab aixó á la rocas de las montanyas que veuhen passar los sigles sense comoures ni modificarse.

Hi ha fracció que 's disgrega ruidosament, per no saber decidir quin procediment es més apropiat per dur la República, si 'l de la violencia ó 'l de la legalitat.

¿Cóm es possible que 'l país s' interessi per una tal algarabia?

* * *

No hem agafat avuy la ploma per concretar cárrechs contra ningú. Tenim la seguretat de que lo que está passant es fill de l' obcecació y de la fatalitat, sense que hi tingan res que veure aquells móvils rastres que solen dominar entre 'ls partits monárquichs y que no troban satisfacció complerta sinó gosant de las delicias del presupuesto.

Poden sufrir errors los homes més eminentes de las distintas fraccions republicanas; pero tots ells poden també ensenyar las mans, que las duhen ben netas.

L' únich propòsit que 'ns guia es recomenarlos que per un moment separin la vista de las petites fraccions que cada hù s' elabora, sense profit ni gloria, per fixarlos en la causa general que á tots interessa.

La causa general es la de la República que s' imposa; la causa general es la del país que agonisa; la causa general es la de la honra política, que á tots nos lliga, com á individuos de una mateixa familia.

Unitat de idea y unitat de acció aixó es lo que falta. Res de coalicions mal formadas, que 's desfán l' endemá mateix de haverse concertat; res de unions ficticias, res de inteligencias equivocadas: unitat y sols unitat: concert d' esforços encaminats á un fi únich, y 'l país respondrá.

De llavors endavant podrém solemnisar l' aniversari de la primera República ab carinyo; y ab orgull l' aniversari de la segona.

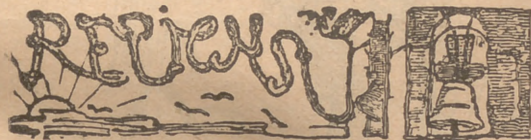
¡Jo adelantarme!... ¡Babau!
Fa un any que no 'm moch del puesto,
que no dono ni un sol pas
y 'm vè á parlar de adelantos!...
Si acás dech fer com los cranchs,
que de caminà endarrera
ne diuhen adelantar.

Després lo senyor Pavia.
Aquest altre sant cristià,
no solzament se 'm aparta
y 'm bescanta pèl veynat,
sinó que tè la patxorra
d' anàrsem á contractar
á casa del tío Cánovas,
que á la güenta busca un bras
y li lloga 'ls sèus, sens dupte,
per no saber quins llogar.
No es que 'ls brassos d' aquest home
tinguin grans habilitats,
perque únicament serveixen
per *dissoldre* Cortis. y en paus;
pero sempre dona rabia
veure qu' un qu' era company
us gira en rodó l' esquena
y se 'n vá á fer ranxo apart.

Y 'ls de la Esquerra? ¡quins altres!
Fent trampas, embolicant
y armant un galimatias
que ni ells se l' enténdrán may,
entre en Lopez y en Romero
han conseguit combinar
un tros de partit polítich,
qu' encara que, al fi, será
un partit sense camisa,
no deixa de ferme mal
y pot, en certs moments crítichs,
posarme algun entrebanch.

¡Mare de Déu de la empental!
Jo estich ben ennavogat!
En Cánovas gira qua,
en Pavia... otro que tal,
en Lopez Domínguez xiula,
en Paco l' está ajudant,
en Salamanca m' ataca,
en Gullon ni 'm vol mirar,
en Vega Armijo m' espolsa,
en Camacho es discrepant...
Ja puch ben dir com l' Ayala:
—¡Qué espantosa soledad!
Torna á empunyar la cullera,
se posa 'l pollastre al plat,
y endrapant un tros de cuixa,
anyadeix tot sospirant:
—¡Mientras no 'm deixi la gana,
que 'm deixin tots, tan me fa!

C. GUMÁ.



ONTA la *Montaña* de Manresa que un
frare caputxi vá presentarse á una
tenda á demanar caritat: l' amo
anava á donarli dos quartos, y 'l
frare vá dirli:
—La nostra ordre, no 'ns permet
acceptar diners: dónguim alguna cosa
de menjar.

La *Montaña* pregunta:
—Si 'ls frares caputxins no poden rebre quartos,
podrian dirnos ab qué van comprar los porchs que van
matar l' altre dia?

Que 'm dispensi la *Montaña*: aixó es massa imper-
tinencia.

Los porchs podian haver nascut en lo mateix con-
vent. ¿Qui no li diu á la *Montaña* qu' eran fills de la
familia?

Jo 'm creya que 'l Sr. Llauder era 'l rabadá dels
carlins de Catalunya; pero per lo que hi vist en lo mateix
Correo Catalán, l' únich encarregat de guiarlos y
conduhirlos, nombrat expressament pèl Terso es un
tal D. Felip de Sabater.

¡Sabater y 'l Terso! Vaja, *El Zapatero y el rey*.
Ja veig que 'ls carlins catalans no farán res, per alló
que diu lo refrán: lo sabater es sempre 'l qui vá més
mal calsat.

Cumberland es un home extraordinari.
Sens més que agafar la mà de una persona y recon-
centrarse, li llegeix ab tota claretat lo pensament.
Misteris del hipnotisme.

Suposa 'l mateix Cumberland que son moltíssimas
las personas que posseheixen aquest dó; pero que ni
ellas mateixas ho saben.

Lo dia que l' exercitessen, farian lo mateix qu' ell.
No será, donchs, difícil que temps á venir, tothom
procuri adquirir la facultat de hipnotisarse, y llavors
la vida tindrà un nou atractiu, avuy desconegut.

Aixis per exemple una pecadora hermosísima, ajone-
llada davant del confès, está abocant la panereta dels
pecats.

Tot d' un plegat, veyent que 'l confès se la mira de
certa manera, li assalta la idea de hipnotisarse y lle-
gir en lo pensament d' aquell home.

Ho fá, li agafa las mans, y sense esperar l' absolució
s' alsa y fuig escandalisada, murmurant entre dents:
—Vaya uns pensamientos que té aquest home... ¡Oh,
y á l' iglesia!... ¡Sembla imposible!

Lo Sr. Fabié, qu' es á la vegada senador y apotecari,
s' ha declarat en lo Senat partidari dels Códichs enér-
gichs.

Vels'hi aquí un farmacéutich que 's pinta á sí ma-
teix.

No li demanin xarops, ni unguents: ell no tè més
que vexicans y manxiulas y cantáridas y moscas de
Milán.

En quant á sangoneras no 'n cria.
Ell sol se basta.

¿Qué no ho saben?
Lo Sultán de Turquía ha regalat un riquíssim anell
al Papa Lleó XIII.

Lo mateix sultán ha regalat ademés dos placas de
brillants de una ordre turca als cardenals Jacobini y
Simeoni.

¿Qué 'ls semblan aquestas barrejas?
Y encare hi ha llanuts que sostindrán que la lliber-
tat de cultos es pecat, y que no hi ha salvació possible
fora de la santa intransigencia.

Lo govern suís, en l' eventualitat de una guerra
europea, ha fet grans provisions de carbó.
Es una gran idea.

Los republicans suissos s' escalfarán ab carbó, men-
tres los altres s' escalfarán ab llenya.

Quadro.
Está dividit en dos.

A la dreta: un gran número de militars celebrant ab
un xeflis copiós la inauguració del Asilo de Aranjuez.

A la esquerra: cinch ó siscentos treballadors passe-
jant pèls carrers de Madrid la fam y la miseria, y dem-
nant feyna.

Titul del quadro: «Espanya baix la regencia.»

Avants en Lopez Domínguez se passejava per Madrid
en carretella descuberta y ab un gosset d' aygua al
costat.

Pero desde que s' ha fet l' unió ab los húsars sol
passejarse ab en Romero Robledo.

Es igual, ell no busca sinó una cosa: que 'l que l'
acompanyi tinga bonas dents.

Ab motiu de inaugurarse l' assilo d' orfes militars
establert á Aranjuez, van reunir-se tots los coronels en
actiu servey.

¿Eh? ¿Qué tal? ¿No 'ls sembla que aixó fa molta
tropa?

Y naturalment van celebrar un xeflis, dos xeflis, tres
xeflis.

Y allá, ab la copa á la mà ¡si n' varen fer de brindis!
Lo coronel de Tarifa vá proposar que la Puríssima
Concepció fós nombrada Patrona del Cos de Infanteria.

Ja no hauria de ser coronel de Tarifa. Perque aixó
es tarifa vella.

Admetém que Santa Bárbara siga patrona dels arti-
llers. L' artilleria, en una batalla, es sempre la que fa
més barbaritats.

Pero la infanteria ¿qué volen que 'ls diga?
Concha per Concha, 'l general del mateix apellido.

Lo general Primo de Rivera va fer l' elogi de 'n Mar-
tinez Campos, adjudicantli 'l titol modest de «moderno
Cesar.»

Cessar que no tenia un pèl de tonto, perque ademés
de ser molt espavilat era calvo, vá trobar un Bruto que
vá suprimirlo.

Ojo, Cessar modern ¡molt ojo ab los brutos!

Lo Czar de Russia que tè ganas d' emprendre un
viatge per Alemania y Suissa, ha fet preguntar al go-
vern helvetic, si aquest respondria de la seva segu-
retat.

Lo govern de Suissa ha contestat qu' ell no garan-
tia res; pero que adoptaria totas las precaucions im-
aginables.

Si nosaltres haguessem d' aconsellar al Czar, li di-
riam:
—Si va á Suissa, abriguis bè, que 'ls aires republi-
cans son molt frets, y als que tenen la sanch massa
concentrada 'ls donan cada pulmonia!...

Pensament de un tintorer:
«Lo partit reformista tindrà un color molt lleig. Per

més que 'ls esquerrans sigan clars, los romeristas son
foscos, y quan se fassa la barreja ho embrutarán tot.»

Actualment hi ha tres Toisons vacants.
¡Tres Toisons!
Ja 'm figuro 'l rey de las Húngaras, ab los ulls en-
candilats, agafant la guitarra y cantant.
«Ab un que me 'n desson
ne tendria prou
per aná á empenyarlo
tot de nou en nou.»

A Fransa va havehi fa algunas senmanas inunda-
cions que assolavan comarcas enteras del Mitj-dia

Quan las inundacions de Murcia, Fransa va socorre
á Espanya ab má generosa.

Avuy, en cambi, Espanya no ha enviat ni un céntim
á Fransa.

¿Es qué Espanya s' ha tornat desagradida?
No: es que la nostra nació densa que menja Cánovas
y Sagasta á tot pasto, ha perdut las tres potencias
del ánima; la memoria, l' enteniment y la voluntat.



A LO INSERTAT EN IO ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA.—*Hos-tal-rich.*
 2. MUDANSA-CONVERSA.—*Palmira-Palmera-Raspas.*
 3. TRENCA-CLOSCAS.—*Palau de Anglesola.*
 4. LOGOGRIFO NUMÉRICH.—*Ramon.*
 5. GEROGLÍFICH.—*Per pipas un pipayre.*
- Han endavinant las soluciones los ciutadans Salamer
y Cinchorres; 4 Nas de Bisbe, N. A., Saldoni de Vall-
carca, y R. T. Diplomatich; 3 Fulano de tal y Masega;
2 Noy Blanch Figuerench y 1 no més Picotavis.



XARADA.
Sexta set-sis ma cambra
á casa may quart-segona
y quant sis gana li dona
tira á la llet tres-primer
set no quart quint y quart fret
quint ser sis més fredolica;
y es una escala bonica
hu, dos, tres, quart, cinch, sis, set.
J. STARAMSA.

ANAGRAMA.
De Pepet que tot fuster
diu que tot es sabater.
J. JERNANI.

TERS DE SÍLABAS.
... ..
... ..
... ..

Primera ratlla vertical horisontal: nom de una nena.
—Segona: apellido de la mateixa.—Tercera: Ciutat
ahont viu.

FILL DE SABADELL.
INTRÍNGULIS.
Buscar un nom de dona que trayenth l' última lletra
vaja dihent succesivament: primera: nom d' home.—
Segona: Lo mateix en castellá.—Tercera: Lo mateix en
catalá.—Quarta: consonant y quinta: la mateixa.
FRASCUELILLO.

GEROGLÍFICH.
: : +
D.
I + + 31
P. R. DE OLOT.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Ciudadans M. Bernat Xinxola, un Barceloní, B. Lagartillo, A.
Rubert, Jo y Tú, Un de cal Pelat, A. Palleja, J. Andréu, J. Conte
Bacoste, Marqués de Moncada y Serapi Guitarra: Lo que 'ns envian
aquesta senmana no fa per casa.
Ciudadans B. Casas y Utesá, Saldoni de Vallcarca, R. T. Diplomatich,
Noy Blanch Figuerench, Xicot com cal, R. Roura, Pau Truan,
R. G. y C., M. Ganyota, Anton Torres A., Un aprenent, Un Masquef,
J. M. Bernis, Noy Gran de Reus, Soci del Vallesá, F. Badilla y Alie-
div Ocsinarf: Publicarém alguna cosa de lo que 'ns envian.
Ciudadans Joseph Molas: La poesia está bé y l' insertarém.—B.
C: Gracias mil per la bona intenció; pero no 'ns serveix.—J. Bau-
cells: Queda complascut; pero no envihí més sellos.—Pepet d' Es-
plugas: Imposible passarli 'l número; a Barcelona no tenim repar-
tidor. Insertarém alguna cosa de lo que 'ns remet.—Anton Piaras:
Lo que 'ns remet no fa per casa.—Frascuelillo: Id. id.—Sr. Pis-
trinchs: Publicarém los versos.—M. F. P. (Manresa): Ne parlarem
en la proxima «Esquella».—S. Ust: Publicarém los epigramas.—
Enrich Xarau: Hi anirán los versos.—R. R. R.: No fila.—J. Lambert:
Mirarém de parlarne en lo próxim número de «L' Esquella.»

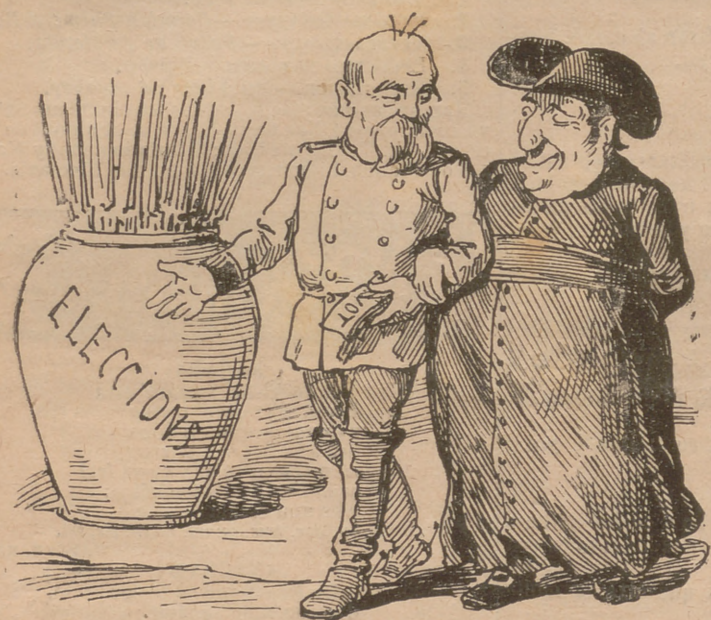
LOPEZ. Editor.—Rambla del Mitj. 20.
Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arca del Teatro, 21 y 23.



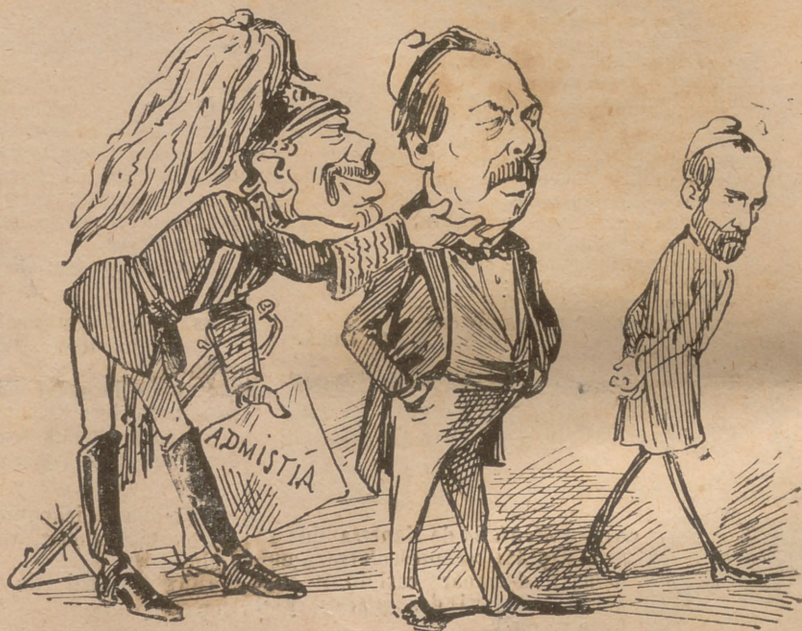
Si dels dos algun s'hi empenya, de segur que tindrem llenya.



¡Pobretal! Ab tanta cayguda casi está desconeguda.



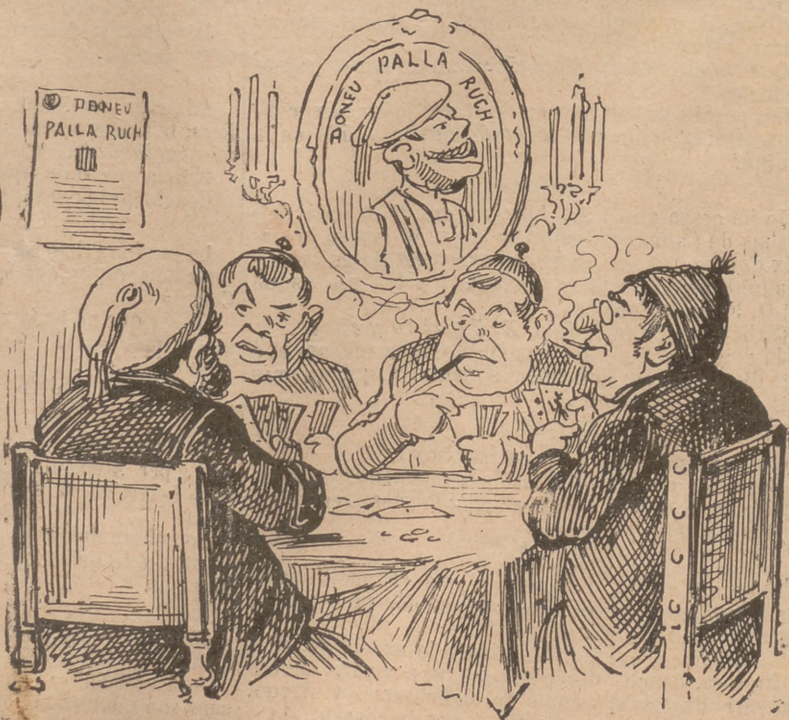
Per guanyar las eleccions tots los medis li son bons.



Quan se n'hi vá en Salmerón lo festeja 'l del llorón.



Entre aquestos á tot' hora la professó vá per fora.



Los amichs del Noy Talós fundan un Circul... viciós.